

Motosiklet Tutkusu ve Cerrah Ruhu

Dr. Çağhan Töngel

*Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi
Beyin ve Sinir Cerrahisi Kliniği*

Ankara'nın bozkırında ve kışında ne motosiklet diyeceksiniz ama evet, her tutkunun mantığa dayandırılması gerekmez, değil mi? Aslında hayattan birçok farklı şekilde zevk alabilen bir kişiliğim var ve bu en sevdiğim yönüm bile olabilir. Müzik, sanat, bilim, dans, spor, gezi, dil; her daldan biraz. Peki, nereden çıktı bu motosiklet hikayesi?

2020 yılında Dışkapı'dan uzmanlığımı aldım, motosiklet ile ise şimdi Bursa'da görev yapmaktaki olan kıdemli ve değerli abim Dr. Mehmet Ziya Çetiner sayesinde 2015'in son çeyreğinde tanıştım. Sağlığına dikkat etmek uğruna kahve ve çay bile içmeyen, haftada 3 kez spor salonuna giden biri olarak motosiklet gibi iki tekerlek üzerinde denge cambazlığı gerektiren bir alete heves ettiğime çevremdeki kimse inanmadı tabii. Nasıl mı oldu? Ziya abinin "Adventure" klasmanına giren bir motosikleti vardı, beni de bir kere, evet sadece bir kere arkasında oturarak gezdirdi. Motosiklet sürücüsünün arkasında yolculuk yapana bu camiada "artçı" adı veriliyor. Ziya abinin artçısı olmuştum ve yarım saatlik bir tur sonrasında motosiklet almam gerektiğine karar verdim. Tabii almak ile bitmiyor. Araba ehliyeti de yetmiyor, kursa yazılmam ve sınava girmem gerekiyor. Bir de üzerine Ankara'nın Kasım sonu havalarda başlayan eğitimlere

Aralık ayının karlı zeminlerinde gınaşırı nöbetlerden çıkıp Altındağ'dan İncek'e gidip gelmem eklenince, bir dönem ne yaptığıma kendim bile inanmadım. 36 saatlik nöbetlerden çıkıp 2 araç değiştirip İncek'e gidip 125 cc'lik eğitim motosikletlerinden bol bol düştükten sonra gecenin son ulaşım araçları ile gece yarısı sonrası

evime varıyordum. Sonra geri dönüp baktığımda dedim ki evet, sanırım bu bir tutkuya dönüşmeye başladı.

Motosikletle daha içli dışlı olmaya başladıkça zamanla bu sektörün, bu sektör ile ilgilenenlerin, motosiklet tutkunlarının ne kadar da cerrahi ve cerrahlar ile benzer özellikler taşıdığını fark ettim. Adrenalin, dinamik yaşam, özgürlük hissi, özgüven, risk, önem, prestij, eğitim ve buna benzer çok fazla başlıkta ortak noktalarımızı keşfettim. Bir yandan asistanlığım ilerliyor, çömezliğim bitiyor kıdemliliğim geliyor, bir yandan da motosikletteki çaylaklığım bitiyor, 10.000 km'leri deviriyorum, sürüş seminerlerine gidiyorum, tecrübelerim artıyordu. Farklı bir çevrem daha olmuştu. Ayrıca motosiklet hayatımdaki ilk ulaşım aracım olduğu için kış aylarında da aktif olarak tüm gezilerime yoldaş oldu.

Ziya abinin izinden giderek ben de bir "Adventure" motosiklet aldım, bu aldığım üçüncü motosikletimdi ve hâlen daha onu kullanıyorum. Onunla Karadeniz, Marmara, Akdeniz, İç Anadolu, Ege bölgelerini gezdik. Dağlara çıktık, derelere girdik, üşüdük, yandık, düştük, dağıldık, iyileştik. Motosikletin bana beyin cerrahide bulduğum heyecanı farklı bir boyutta yaşattığını fark ettim. Tecrübesiz dönemimde gelen erken özgüvenle hatalar yaptım, tecrübelerimden ne kadar az bildiğimi fark etmeye başladım, risk aldım, başardığımda çok mutlu oldum, başaramadığımda yardım aldım, canım yandı, yoruldum, devam ettim. Tüm bunların hepsini bünyesinde barındırdığı için belki tutkuya dönüştü. Araba bir ihtiyaç, nitekim eşimle gündelik ihtiyaçlarımızı araba ile görüyoruz. Motosiklet ise bir zevk, bir tutku.

İkisi de prestijli, ikisi de riskli, ikisi de herkesin cesaret edebileceği bir şey değil. Henüz 5-6 yıllık bir tecrübem, 60.000 km'lik

bir geçmişim var. Önümüzdeki yıllar neler getirecek bilemeyiz tabii ama Türkiye'den sonra Avrupa, Afrika, Güney Amerika ve Route 66 gibi farklı planlarımız da var. Motosiklet planlarımda yoktu, hayatıma dahil oldu ve artık bir parçam oldu. Umarım hayat hepimize tutkularımızı keşfedebileceğimiz ve doyasıya yaşayabileceğimiz güzel kapılar açar.

